

Bí Mật Bị Chôn Sâu

Contents

Bí Mật Bị Chôn Sâu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11

Bí Mật Bị Chôn Sâu

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, SEDộ dài: 5 chươngEdit: Tiểu KhánhBeta: Bò, Nguyệt Vi YênBìa: Nguyệt Vi Yên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-bi-chon-sau>

1. Chương 1

Editor: Tiểu Khánh

Beta: Bò, Nguyệt Vi Yên

1.

Úc Ninh không ngờ kiếp này mình sẽ yêu một người đàn ông.

Hoặc là lần đầu gặp gỡ đã dùng từ “yêu” thì quá mức long trọng nhưng cô không thể thoát khỏi đôi mắt anh.

Đôi mắt trầm tĩnh, dịu dàng, bao dung, thần bí, kiềm chế... Giống một hồ nước sâu, nói chính xác, là hồ nước sáng sớm bị bao phủ bởi sương mù, bị che lấp sau những tán cây của rừng rậm... giống như hồ Baikal được viết trong ca khúc của Lý Kiến.

Lúc tiếng chuông vào học vang lên, cô ngẩng đầu, cứ thế bất ngờ không kịp đề phòng chạm phải đôi mắt ấy, sau đó giẫm hụt một bước, rơi vào hồ nước sâu kia.

“Chào các bạn, tôi là thầy dạy thay môn mỹ thuật kiến trúc cổ điển, cũng là bạn của thầy từng dạy các bạn, tôi là Trần Dực...”

“Thầy Trần, chúng em biết thầy!”

Trong tiếng bàn tán huyên náo dưới bục giảng, rốt cuộc có người nhiều chuyện kêu lên, tiếp đó gây ra một tràng vỗ tay và reo hò chỉnh tề.

Dù sao cũng là kiến trúc sư nổi tiếng lại trẻ tuổi nhất trong nước, tuổi chưa đến ba lăm đã nhận được nhiều hạng mục giải thưởng thiết kế lớn rất có giá trị thực tế, nhiều hạng mục kiến trúc cấp công trình mốc [1] trên thế giới đều từ tay anh mà ra.

[1] Công trình mốc: khi nhắc đến tên công trình sẽ hình dung ra địa điểm, ví dụ tháp Eiffel của Paris.

Úc Ninh ham học nên đương nhiên biết anh, cô từng nghiên cứu tỉ mỉ thiết kế của anh, cũng từng đọc lịch sử phần đầu và quá trình thay đổi tư tưởng của anh trong tạp chí, cô còn biết, khuôn mặt của nhà thiết kế trẻ tuổi này không thua kém gì sự giỏi giang xuất sắc của anh... Đương nhiên anh cũng được coi là thần tượng của cô, nói anh là thần tượng của mỗi một sinh viên khoa thiết kế kiến trúc cũng không ngoa, nhưng cô không biết, cô sẽ yêu anh...

Không phải là kiểu sùng bái hò hét lộ liễu của mấy nữ sinh cùng phòng khi nhìn thấy tin tức của anh, dù sao cô vẫn luôn lý trí lạnh nhạt như thế.

Chỉ trong chớp mắt nhìn thấy anh, trên người cô sinh ra một sợi dây, một đầu dây trong tay anh, cô trở thành con rối, tùy anh điều khiển.

Cô ngây ngốc nhìn người đàn ông trên bục giảng, trong tiếng vỗ tay anh nở nụ cười nhàn nhạt, tay ép hồ từ trên xuống rồi đặt máy tính xách tay mang theo lên bục giảng: “Bạn nào là lớp trưởng?”

Dưới giảng đường đầu tiên là yên lặng, thấy lâu mà không có ai trả lời, lại có tiếng thảo luận lác đác vang lên.

“Úc Ninh...” Khương Đan Đan sau lưng ghé sát vào cô nhỏ giọng nhắc nhở, cô lấy lại tinh thần, đứng lên: “Thầy Trần, em là lớp trưởng, em là Úc Ninh.”

“Được rồi, sau khi tan học để lại cho tôi phương thức liên lạc.” Người đàn ông cười ôn hòa lại trầm lắng, sau đó cúi đầu nhìn máy tính xách tay đã được sinh viên bàn đầu kết nối giúp anh, chuẩn bị bắt đầu học.

Úc Ninh ngơ ngác ngồi xuống, tim đập nhanh khác thường. Răng trên chậm rãi chạm qua môi dưới, cô cúi đầu nhú mày, có phần căm ghét vẻ thất thố và ý nghĩ không trong sáng trong đầu mình lúc này.

Tiết học vô cùng đặc sắc, dù sao cũng là giảng viên nên đường như chỉ thuận miệng nói một câu là có thể khiến cả đám sinh viên của trường như được giác ngộ, cảm xúc dâng trào. Giờ phút này đã hết tiết đã lâu, mấy nữ sinh cùng phòng vẫn còn tới một câu cô một tiếng thảo luận nội dung tiết học với người giảng bài.

Lòng Úc Ninh nặng trĩu, không nói chen vào, cũng may tính tình cô luôn trầm tĩnh nên không khiến những người khác kinh ngạc lắm, chỉ là vài giây trước khi tắt đèn, Khương Đan Đan đến gần cô, hỏi: “Úc Ninh, khi nào làm đồ án thiết kế cuối kỳ tớ có thể hỏi cậu được không? Làm thế nào cũng phải để lại ấn tượng tốt với thầy Hứa, nếu có thể làm thầy ấy kinh ngạc thì sẽ không phải lo về công việc và tương lai nữa!”

Úc Ninh mỉm cười gật đầu.

Đúng lúc này, đèn tắt.

Khương Đan Đan sờ soạn quay về giường mình, Úc Ninh cũng nằm xuống.

Nhưng trái tim không cách nào bình tĩnh được.

Tuy trong đầu xuất hiện đôi mắt đủ để dẹp yên bất cứ sự nồn nóng nào.

Nhưng đồng thời, khi này cô lên bục giảng trao đổi hộp thư điện thoại với Trần Dực sau khi tan lớp, đã nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út bên trái. [2]

[2] Người Trung Quốc đeo nhẫn cưới vào ngón áp út.

Một chiếc nhẫn bạch kim vô cùng đơn giản, lại giống như lời chú căn cô [3] siết chặt lấy lồng ngực cô, đau đến mức cô không thở nổi.

[3] Lời chú căn cô: lời chú Đường Tăng đọc để siết vòng kim cô trên đầu Tôn Ngộ Không.

2.

Môn Trần Dực dạy thay, là bốn tiết cuối cùng của học kỳ này.

Cũng là giai đoạn cuối cùng của năm ba.

Cái nắng nóng của mùa hè Bắc Kinh nung chín cả đại học X, Úc Ninh tham gia xong bài kiểm tra môn cuối cùng của học kỳ này nhưng chưa vội thu dọn đồ đạc về nhà. Ngày mai cô phải bắt đầu đi thực tập, mà nhà lại ở Diên Khánh, cách trường học quá xa nên cô không muốn phải đi qua đi lại.

Bạn cùng lớp bên cạnh đi lại vội vã mà vui vẻ, Úc Ninh nhìn cây ngô đồng Pháp xanh um tươi tốt trước mắt rồi lại chợt cảm thấy vừa buồn bực vừa mê man, liền chọn một cái ghế dài bên đường gần đó ngồi xuống, nhắm hai mắt lại, từ từ thở ra một hơi thật dài, dường như theo hơi thở này, mọi thứ đều qua đi.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, Úc Ninh cầm lấy nhìn rồi vội vàng nhận: “Thầy Tăng.”

“Alo, Úc Ninh à.” Giọng của thầy Tăng hiền hậu hữu lực, chẳng hề giống người bệnh lâu mới khỏi: “Nghe nói em thực tập ở Bách Xuyên?”

“Vâng.” Lúc trước chỉ ôm ý định muốn thử nộp sơ yếu lý lịch vào thiết kế kiến trúc Bách Xuyên, cô cũng không ngờ lại may mắn được nhận làm thực tập sinh.

Thầy Tăng cười hào sảng: “Ha ha, thầy Trần đang ghi chép thành tích cho các em ở chỗ tôi, vừa nhắc đến em, tôi nói em là sinh viên tâm đắc của tôi, được thực tập ở Bách Xuyên. Cậu ấy nói em làm lớp trưởng đã giúp cậu ấy không ít, luận văn và bản thiết kế cuối kỳ làm cũng vô cùng độc đáo và xuất sắc... Vừa vặn cậu ấy muốn hợp tác với Bách Xuyên một hạng mục thiết kế, cho em tham gia cùng.”

Úc Ninh bối rối, cô biết luận văn và bản thiết kế của mình bết bát đến mức nào, không phải là không muốn làm hoàn mỹ, mà là làm thế nào cũng không tìm được cảm hứng, mãi đến một khắc cuối cùng trước hôm hết hạn mới vội vàng gửi đi, ngay cả viết cái gì, vẽ cái gì, cô cũng không nhớ rõ nữa.

Nhưng anh ấy lại nói... độc đáo và xuất sắc?

Cô dường như có thể thấy trong cặp mắt trầm tĩnh của anh hiện lên chút ít hài hước.

Hơn nữa cô có tài đức gì mà được tham gia vào hạng mục của anh?

“Úc Ninh?” Thầy Tăng thấy hồi lâu không nhận được câu trả lời của cô liền gọi một tiếng.

“Vâng.” Úc Ninh hít sâu một hơi, cố gắng để giọng nói của mình nghe có vẻ bình tĩnh: “Em cảm ơn thầy Tăng, cũng nhờ thầy cảm ơn thầy Trần giúp em, em nhất định sẽ cố gắng hết mình.”

Tác giả có lời muốn nói: Đoạn văn viết khó hơn truyện dài nhiều.

2. Chương 2

Editor: Tiểu Khánh

Beta: Bò, Nguyệt Vi Yên

3.

Thời gian thực tập ở Bách Xuyên trôi qua rất bận rộn lại không có chút sóng gió nào. Mặc dù nói là hạng mục của Trần Dục nhưng bình thường anh không hay tới, dù có đến cũng chỉ trao đổi với tổ trưởng. Bình thường bọn cô chỉ làm một vài thiết kế nền móng nho nhỏ vun vụn rồi được tổ trưởng kiểm tra nên cũng không nhất định phải đến chỗ Trần Dục, dù có đến, phỏng chừng anh cũng không biết là ai làm đâu nhỉ.

Mỗi lần anh tới, Úc Ninh đều sẽ nhìn xuyên qua kính thủy tinh phòng làm việc của anh, nhìn dáng vẻ lúc anh trao đổi với tổ trưởng, mỗi một nét mặt đều không muốn bỏ qua.

Mà hôm nay anh lại đột nhiên ngẩng đầu khỏi bản vẽ, mỉm cười với cô. Cô không biết nụ cười kia có ý gì nhưng tổ trưởng lại ra khỏi phòng làm việc, nói anh bảo cô vào.

“Thiết kế nền móng của em làm không tệ, thầy Trần rất tán thưởng.” Tổ trưởng hạ giọng, trước khi vào phòng làm việc nói cho cô biết.

“Thầy Trần...” Cô vào phòng làm việc, mặt mũi hạ xuống, tiếng nói như muỗi kêu.

“Thiết kế trong khoảng thời gian này của em, tôi đều bảo tổ trưởng đưa riêng cho tôi xem, không tồi, thậm chí có thể nói là... vô cùng tốt, dù thỉnh thoảng có chỗ chưa hoàn thiện, nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, tốt hơn rất nhiều bản em nộp cuối kỳ...”

“Bản kia là...” Lần thứ hai anh lấy bài tập cuối kỳ của cô ra để nói đùa, cô có chút nóng lòng muốn thanh minh, nhưng vừa ngẩng đầu liền thấy đôi mắt mỉm cười của anh, giọng nói hơi ngừng lại... dù sao, quả thực cũng không có gì thanh minh được...

Thấy cô lúng túng, Trần Dục lại cười, một lát sau, chỉ nói một câu: “Úc Ninh, chuẩn bị tăng ca nhé.”

Sau đó thật sự tăng ca, mỗi ngày sau khi mọi người đi, cô và Trần Dục sẽ ở lại. Phần cô phụ trách, Trần Dục hướng dẫn và sửa giúp cô, phần người khác phụ trách, cô giúp sàng lọc ra những chỗ thích hợp trước.

Đôi lúc cũng sẽ nghi ngờ, đây không phải là việc tổ trưởng nên làm sao? Nhưng dù sao có cơ hội trực tiếp học tập anh, dù sao có... cơ hội ở cạnh anh một mình, nhớ tới những khoảnh khắc thỉnh thoảng chạm mắt nhau, Úc Ninh đâu có chết cũng không muốn nghi vấn của mình phá hỏng tất cả.

Một tuần bởi vì tăng cường nên trôi qua cực nhanh, nhưng kiểu tăng cường này dù sao cũng khác bận rộn lúc trước, tìm bị đủ loại tâm tình nhét đầy ắp, bởi vậy cuối tuần hiếm hoi, cô thực sự muốn lấy hơi, sắp xếp lại tâm tư rối loạn.

Nhưng sáng thứ bảy đã tỉnh từ rất sớm, không ngủ lại được, cô xuống khỏi giường, vừa uống hộp nước, điện thoại di động khẽ vang lên một tiếng “tinh”, có tin nhắn đến...

Là anh: “Hôm nay tới nhà tôi nhé.” Sau đó là một chuỗi địa chỉ.

Anh không cho cô cơ hội từ chối.

Càng gần nhau, cô càng phát hiện ra, dưới vẻ ôn hòa của anh, che giấu rất nhiều sự quyết đoán không cho ai xen vào.

4.

Trần Dục ở một căn hộ hạng sang ở Bắc Tam Hoàn, tầng cao nhất, có tầng hầm, một nửa căn phòng có thể trông xuống phố xá đông nghịt phồn hoa của Bắc Tam Hoàn, một nửa kia có thể trông về phía công viên Olympic Bắc Kinh xa xa. Đồ trang trí đều được lắp đặt cực kỳ hiện đại, mỗi một chỗ đều trơn tru mà tối giản, nhưng lại vô cùng có tính thực tế, Úc Ninh không dám tùy tiện lên tầng trên tham quan, chỉ nhìn mọi thứ ở phòng khách và cửa trước cũng đủ khiến cô trở mắt đứng nhìn, tràn đầy cảm hứng.

“Thích không?”

Anh đột nhiên hỏi cô, cô ngẩn người, sau đó gật đầu, nào có lý do để không thích. Nhưng vẫn bất ngờ: “Em cho rằng thầy sẽ thích thiết kế cổ điển hơn...” Nhưng đập vào mắt lại không hề có chút yếu tố cổ điển nào.

“Vì con người không thể quá đơn điệu, đặc biệt là ngành thiết kế như chúng ta.” Trần Dục cười cười: “Xin lỗi, hôm nay gọi em tới, chỉ vì nửa đêm qua đột nhiên tôi có cảm hứng, cần em giúp đỡ.”

“Không sao đâu ạ...” Úc Ninh lắc đầu: “Có thể giúp được thầy là tốt lắm rồi...”

Đôi môi mỏng của Trần Dục khẽ cong lên: “Em muốn uống gì? Trà hoa quả được không?”

“Vâng.”

Trần Dục xoay người đến quầy bar bên cạnh phòng ăn: “Phòng sách ở trên tầng, em lên tầng trước tùy ý tham quan trước đi, tôi pha trà cho em, đợt lát nữa chúng ta bắt đầu công việc.”

Phòng ngủ trên lầu rộng rãi, tất cả đều bố trí theo hệ thống màu xám nhạt, ngoài sân thượng có một hồ bơi khá xinh xắn, cô không dám để mắt trong phòng ngủ quá lâu liền xoay người đi đến phòng sách bên cạnh. Phòng sách đặt cửa sổ sát đất lớn, lấy ánh sáng tốt, thứ duy nhất hơi tối là hai chiếc máy tính đặt bên cạnh giá sách. Toàn bộ sách sẽ ngăn nắp, duy chỉ có cái bàn lớn màu trắng ở giữa chất đầy bản nháp và bản vẽ, cô đi tới, nhặt hai tờ lên xem, ra là thiết kế của cô, chỉ sửa rất ít ở một chỗ nhỏ, lại nhìn sang chỗ khác, lọt vào tầm mắt cũng là bản phác thảo cô vẽ.

Anh đang sửa bản vẽ cho cô...

Trong lòng cô đột nhiên bị thứ gì nhét đầy, đi đến bên cửa sổ như cần thông khí gấp, nhìn xuống dưới, dòng xe cộ trong tầm mắt hình thành một từng điểm phản quang nho nhỏ di chuyển từng tắc dưới chân, tay cô xoa trước ngực, cảnh cáo mình nhất định phải bình tĩnh, không được lộ ra chút manh mối nào, hắn anh chỉ tán thưởng bình thường, hướng hồ cô vốn cũng không tệ, gần đây được anh hướng dẫn nhiều như thế, càng tiến bộ không ít... Anh không hề có bất cứ sự quan tâm dư thừa nào với cô, cô không thể đoán sai, không thể đi sai...

Phía sau đột nhiên có tiếng động khe khẽ, là âm thanh chén đặt lên bàn, cô vội vàng quay đầu lại, nhưng trước mắt chợt tối xuống, là anh đi tới, đứng bên cạnh cô, gần trong gang tấc, anh cúi đầu nhìn cô thấp hơn rất nhiều, đưa tay xoa xoa tóc cô:

“Nhìn lâu cần thận vàng đầu đấy.”

Đầu cô choáng váng, không phải vì đang ở chỗ cao, mà hoàn toàn là vì gần trong gang tấc và hành động mập mờ của anh.

Ánh mắt anh gần đến vậy, rơi trên người cô gần đến vậy, lồng ngực cô sắp bị đốt thành một cái hố rồi...

Theo bản năng cô lui về sau một bước, nhưng bởi dưới chân không có sức nên tự vấp, anh phản ứng cực nhanh, duỗi tay ra ôm lấy thắt lưng cô, đỡ cô không bị ngã xuống nhưng Úc Ninh lại hy vọng bản thân có thể thực sự ngã mạnh xuống, cho mình tỉnh táo lại...

Cô cảm giác được anh đang chăm chú nhìn mình, từ từ cúi mặt xuống.

Khoảng cách quá gần, cô không thể lùi được nữa, chỉ có thể vội vàng nhắm mắt lại.

Anh đang hôn cô.

Từ trán, chóp mũi, sau đó là môi.

Từ lướt qua đến đi sâu vào, từ không nhanh không chậm đến nôn nóng khó mà dẫn nổi.

Úc Ninh ngã xuống đất, anh liền quỳ xuống giữa hai chân cô, ôm chặt lấy cô như hoàn toàn khuất phục.

Nụ hôn của anh, cái ôm của anh, đều không hề có khoảng cách.

Nhưng Úc Ninh lại cảm giác rõ được linh hồn anh, trong cái ôm chặt không hề hờ hững ra từng chút từng chút một, xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất, rơi thẳng xuống dòng xe cộ sau lưng cô, rồi lại nghiền nát một cách tàn bạo thành bột phấn.

Nếu là một mình cô, cô vẫn có thể kiểm soát được.

Nếu hai người đều như vậy, cô thật sự không từ chối được cảm dỗ của thứ gây nghiện này...

Cô không làm được.

3. Chương 3

Editor: Tiểu Khánh

Beta: Bò, Nguyệt Vi Yên

5.

Cô tỉnh lại trên chiếc giường lớn màu xám.

Trần Dực còn đang ngủ, đôi mắt và đôi môi được cô hôn sùng mãi liệt kia đang khép chặt, đường cong dưới hàm gọn gàng lại cương nghị, bên trên lún phún ít râu nhỏ.

Dường như cảm nhận ánh mắt của cô nhìn mình chăm chú, Trần Dực quay sang ôm lấy cô.

Úc Ninh rất muốn khóc, ngay cả dũng khí hỏi anh nữ chủ nhân của căn nhà này ở đâu cô cũng không có.

Ngay cả dũng khí muốn hỏi anh xem cô là người như nào cũng không có.

Úc Ninh hận bản thân mình. Hận mình nhu nhược, hận bản thân sa đọa.

Nhưng cô lưu luyến cái ôm ấm áp của anh.

Cứ để cô tiếp tục lừa mình dối người đi...

Nếu anh chỉ là vui đùa thôi thì để mọi thứ trở thành hồi ức chôn giấu trong lòng cô, hồi ức như một giấc mơ vậy.

Ác mộng hay mộng đẹp cũng được, chỉ cần trong giấc mộng này có anh là được rồi.

Thời gian cứ tiếp tục trôi qua, kỳ nghỉ hè kết thúc, học kỳ một năm thứ tư còn có ba môn, Bách Xuyên giữ cô lại, cũng không để ý thỉnh thoảng cô phải về lên lớp sẽ làm lỡ công việc.

Dù sao hạng mục thiết kế cũng đã hoàn thành thuận lợi, bản thiết kế vừa công bố, truyền thông liên tán thường không ngớt, nói thiết kế của Trần Dực lại tỏa ra sức sống mới hoàn toàn khác biệt.

Trong giới nhận định, Trần Dực lại dựa vào kiến trúc công trình mọc một thành phố nào đó phía tây để giành rất nhiều giải thưởng quốc tế.

Úc Ninh cũng bối rối mà cảm thấy vinh hạnh, tuy cô khẳng khái từ chối Trần Dực đề nghị đề tên mình lên.

Trần Dực không hiểu nhưng không cưỡng lại nổi cô, chỉ có thể về nhà sau khi ăn mừng, ôm cô nói một lần nữa, là cô cho anh cảm hứng.

“Ninh à, em biết tôi thích em lúc nào không?” Anh uống hơi say, vùi vào đầu vai cô, nghịch ngợm cười xấu xa như một đứa trẻ lớn mới trải việc đời, không đợi Úc Ninh trả lời, anh đã dùng ngón tay ngăn môi cô lại: “Rất lâu trước kia, tôi tới trường các em tìm lão Tăng, lúc lái xe qua thì thấy em đang ngồi trên ghế dài ven đường vẽ thực vật, em vẽ tòa giảng đường chính thấp thoáng dưới cây ngô đồng, ánh mắt híp lại, cực kỳ chăm chú... yên tĩnh vững vàng, người trong tranh của em càng tĩnh càng đẹp. Sau đó lão Tăng bị bệnh, tôi tới gặp anh ta, chủ động đề nghị dạy thay...”

Anh uống rượu, động tác điên cuồng lại không biết thỏa mãn, đêm nay khiến cô hơi đau, nhưng đau hơn chính là trái tim.

Anh thấp giọng nỉ non bên tai cô: “Ninh à, tôi cũng định giấu đi những ý nghĩ không sạch sẽ, nhưng vẫn không kìm được... là tôi dẫn dắt em, khiến em từng bước từng bước đi vào trong cái bẫy của tôi, đến bên cạnh tôi...”

“Ninh à, em vẫn chưa từng hỏi tôi, nhưng chắc chắn em biết, tôi đã kết hôn rồi, tôi còn có con... Nhưng tôi thực sự không rời bỏ em được, luyến tiếc em, em có hận tôi không?”

”Ninh à, tôi yêu em...:

Đêm nay, không biết anh đã nói yêu cô bao nhiêu lần.

Những lời nói ấy khiến hấn không thể không tỉnh táo, nhưng chỉ là càng nhận thức tỉnh táo, cô càng không thể rời khỏi anh.

“Anh biết không? Em yêu anh, tuyệt đối không ít hơn anh yêu em...” Cô khẽ nói bên tai khi anh đã ngủ say, sau đó dùng hết sức lực toàn thân ôm lấy anh.

Cô sợ, mối quan hệ này, nếu qua đêm nay, đến bình minh, cô sẽ không thể ôm anh như vậy được nữa.

6.

Vào dịp Tết, Trần Dực muốn đưa cô đến Thái Lan chơi.

Bên kia có người mời anh thiết kế một sân vận động hợp với phong cách địa phương nên cũng coi như làm thêm giờ.

Nhưng Úc Ninh muốn hỏi anh, năm mới cũng không về nhà ở miền nam của anh, thực sự không sao chứ?

Đương nhiên cô sẽ không hỏi, lúc họ đều đang tỉnh táo, từ trước đến nay cô luôn trầm mặc ít nói, tiếc chữ như vàng.

Nơi đó tiếp đãi nhiệt tình lại long trọng, dẫn họ đi thăm rất nhiều di tích danh thắng mà ngày cuối cùng của hành trình, Trần Dực cùng cô bao một chiếc xe lam rồi tự đi đến nơi tục lệ nguyên bản nhất.

Trên xe xuống xe, anh đều thủy chung nắm chặt tay cô, đây là chuyện ở trong nước họ chưa bao giờ dám làm.

Vừa khéo gặp lễ bái Phật của địa phương, trong một ngôi miếu hương khói rất vượng, cô nói muốn nhập gia tùy tục, xin một điều ước.

Vốc nước hoa nhài lau sạch tay chân Phật, lau sạch trán mình, cô thành tâm nhắm mắt ước nguyện, lúc mở mắt ra, người liên quan đến điều ước của cô đang chuyên chú chụp ảnh cho cô, cô mỉm cười về phía ống kính, Trần Dực chụp xong, cùng cô nhìn nhau cười, tiến tới đón, nói: “Lâu như thế, chúng ta chưa từng chụp ảnh chung, ra ngoài nhờ người ta chụp cho chúng ta một tấm nhé?”

Chọn một nơi phong cảnh đẹp ngoài miếu, tìm một du khách nhiệt tình chụp hộ, tay anh vốn khoác lên vai cô, nhưng lại chần chừ bỏ xuống trước khi du khách bấm chụp, đổi sang bên trái, dùng tay phải ôm lấy hông cô.

Một động tác khác biệt rất nhỏ nhưng cô cũng hiểu, là vì nhẵn cười bên tay trái tuy đã tháo xuống nhưng dấu vết vẫn còn, dấu tích lâu năm chẳng biết bao lâu mới hết được.

Cô không tỏ vẻ gì nhưng tim lại đau nhói.

Trần Dực cũng hơi xấu hổ, nhận lại máy ảnh từ chỗ du khách, anh im lặng nhìn cô, xoa mái tóc ướt mồ hôi và nước hoa nhài của cô rồi lại nắm tay, hỏi: “Em vừa ước điều gì?”

Cô cười: “Điều ước không thể nói ra, nói sẽ mất linh.”

“Để tôi đoán nhé.” Anh muốn chọc cười cô, bởi vậy giọng nói và biểu cảm đều hơi khoa trương: “Có phải là muốn làm ra một thiết kế vĩ đại không?”

Cô lắc đầu.

“Vậy thì thân thể khỏe mạnh, hòa bình thế giới?”

Cô lại lắc đầu.

“Vậy thì có liên quan đến tôi?” Trần Dực tiến đến bên tai cô nói nhỏ, lại thoáng lui về phía sau nhìn cô: “Em muốn cùng tôi thiên trường địa cửu à?”

“Em không...” Lời của cô còn chưa ra khỏi miệng, nụ hôn của anh đã chặn lại tất cả âm thanh, anh hôn điên cuồng mà không hề kiêng kỵ, Úc Ninh lặng yên đón nhận, nước mắt lại dần dần tuôn ra, sượt qua ngón cái đang nâng mặt cô của anh, anh kinh hãi, lùi ra phía sau nhìn cô rồi lại cúi đầu hôn nước mắt rơi xuống, ôm chặt cô vào trong ngực, giọng nói khàn khàn: “Ninh à, em chưa bao giờ nói yêu tôi. Nhưng tôi biết em yêu

tôi, ánh mắt của em không lừa được người khác. Tôi muốn cùng em thiên trường địa cửu, chúng ta nhất định sẽ thiên trường địa cửu.”

Hai tay Úc Ninh ngập ngừng sau lưng anh, cuối cùng chỉ rơi xuống bên cạnh mình.

Cô không dám có ước nguyện xa xỉ như “thiên trường địa cửu”, chỉ hy vọng tất cả mọi thứ, tất cả mọi thứ của họ, có thể bị phát hiện chậm một chút.

Là cô đã thấy thỏa mãn rồi.

4. Chương 4

Editor: Tiểu Khánh

Beta: Bò, Nguyệt Vi Yên

7.

Từ Thái Lan trở về, anh về quê.

Cô cũng nghỉ ngơi trong nhà nhưng không dám gọi điện thoại cho anh, chỉ chờ điện thoại và tin nhắn của anh rồi lại qua quýt trả lời.

Ngày nghỉ nhanh chóng trôi qua, cô lại quay về Bách Xuyên bắt đầu đi làm, còn anh thì chưa lên, mấy hôm nay tin nhắn ít đi, tình cảm thổ lộ trong điện thoại dường như cũng không nhiều.

Chỉ có một hôm, cô đang trong giờ làm việc, đột nhiên có người gây rối, cô vốn đang chăm chú vào một chi tiết nhỏ trong bản thiết kế nên không động đây, mãi đến khi nghe thấy tên mình trong đám gây rối.

“Úc Ninh, con dê tiện kia, mau cút ra đây cho tao!”

Úc Ninh mờ mịt ngẩng đầu nhìn về ngọn nguồn âm thanh, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên hơi mập mang theo mấy người, xông qua ngăn cản của bảo vệ, lao thẳng tới về phía cô: “Úc Ninh, mày cút ra đây cho tao!”

Úc Ninh đại khái biết có chuyện gì rồi, nỗi sợ hãi dự đoán từ trước, lúc này lại hoàn toàn yên lặng, cô từ từ đứng lên, hướng về phía người phụ nữ kia: “Tôi chính là...”

Lời còn chưa ra hết, người phụ nữ đó đã tát một phát thật mạnh, cô bị đánh đứng không vững, lảo đảo bước về phía sau vài bước, sau đó tóc bị túm lấy, tiếp theo là nắm đấm như mưa sa bão táp rơi lên người, cô bị đau, ôm đầu từ từ ngồi xuống, những người đó bị đồng nghiệp và bảo vệ kéo ra, người phụ nữ đi đầu kia còn chưa hết giận, trong lúc bị kéo ra, còn đá cô mấy cái, kèm theo tiếng chửi bới tức giận: “Con đi phá hoại gia đình nhà người khác! Mày không được chết tử tế đâu!”

Bảo vệ đưa đám người ra ngoài, có nữ đồng nghiệp quen biết sau một hồi do dự thật lâu, tiến tới đỡ cô dậy, quan tâm xem cô có sao không.

Úc Ninh lảo đảo đứng lên, lắc đầu với cô ấy, sửa lại tóc, bên tai hơi đau, chắc là bị móng tay cào xước rồi.

Cô đi đến trước mặt tổ trưởng, thấp giọng nói: “Lãnh đạo, tôi muốn xin nghỉ nửa ngày.”

Tổ trưởng ôn hòa nói: “Được được, cô về nghỉ đi, bảo Tiểu Trịnh đưa cô về đi?”

“Không cần đâu ạ...” Cô hạ mi nói xong, liền xoay người ra khỏi văn phòng.

Gió tháng ba ở Bắc Kinh vẫn lạnh đến thấu xương khiến người ta thở không nổi.

Di động vang lên từng hồi, cô biết là anh nhưng không thể trả lời.

Anh hẳn là đã biết chuyện xảy ra... Giờ anh đang ở đâu? Vợ anh đã đánh đến tận cửa rồi...

“Trần Dực ơi là Trần Dực, anh rốt cuộc nói gì ở nhà... hay là vợ anh tự điều tra ra, còn anh không dám chịu trách nhiệm, thú nhận tất cả về tôi đúng không?”

Tâm trạng phức tạp nhưng tất cả những ý nghĩ bất lợi đến bản thân đều bị cô phủ định nhiều lần.

Trở lại phòng trọ, cô rót cho mình ly nước nóng, cầm trong lòng bàn tay rồi thu mình lại trong góc ghế sofa. Đường như cảm thấy phải nghĩ ra lối thoát cho tương lai nhưng mỗi một lối ra đều luyên tiếu anh.

Khóa cửa truyền đến tiếng động, sau đó cửa bị đẩy mạnh ra, Trần Dực vội vã xông vào, nhìn thấy cô liền lao tới kéo cô lên ôm vào trong ngực, lại hơi buông ra, kiểm tra vết thương trên mặt cô, thấy hai gò má sưng đỏ, vết máu bầm trên trán còn có vết xước bên tai, ánh mắt anh lạnh buốt lại hung ác, cuối cùng hóa thành áy náy và đau lòng, lần thứ hai ôm cô vào lòng: “Thật xin lỗi, Ninh... Là lỗi của tôi, tôi nói chuyện ly hôn với cô ấy, cô ấy khóc lóc đòi chết, nhất định không đồng ý. Hai hôm trước đột nhiên yên tĩnh lại, lại không đề phòng cô ấy định đến Bắc Kinh tìm em... Đều là lỗi của tôi, là tôi không tốt, em yên tâm, tôi đã quyết định ly hôn rồi, tôi...”

Úc Ninh vỗ vỗ vai anh, ngắt lời: “Em không sao... Em thực sự không sao...”

Anh chôn mặt vào vai cô: “Ninh à, tôi sẽ thực sự ly hôn cô ấy, em hãy chờ tôi...”

Hồi lâu cô không đáp lại, không thể nói ra lời khích lệ cũng không thể nói từ chối, cuối cùng chỉ đành dùng âm mũi khẽ nói: “Vâng.”

Úc Ninh nghỉ việc ở Bách Xuyên, nhờ Khương Đan Đan đi. Khương Đan Đan có lẽ cũng nghe thấy gì, kiên quyết mời cô ăn cơm, nhưng trong bữa cơm lại chẳng nói gì, lột dạ hai chai bia, cuối cùng chỉ đỏ mắt nâng ly với cô: “Úc Ninh, tính tình cậu lãnh đạm, không thích nói chuyện, nhưng cậu lương thiện, cậu xinh đẹp, cậu giỏi giang, cùng học sắp được bốn năm rồi, tớ biết cậu là người tốt. Cậu... cậu nhất định phải sống tốt.”

Viễn mắt Úc Ninh hơi nóng lên, cuối cùng gật đầu: “Tớ biết rồi, Đan Đan cậu cũng phải sống thật tốt.”

Vừa ăn cơm với Khương Đan Đan xong, đưa cô ấy về phòng ngủ, Úc Ninh liền nhận được điện thoại của Úc Hồng mẹ cô, bảo cô lập tức về nhà một chuyến.

Úc Ninh đại khái đã biết có chuyện gì, chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng không ngờ vừa mở cửa ra, tiếng “mẹ” còn chưa kịp gọi, một bạt tai đã đánh mạnh lên mặt.

Sau đó Úc Hồng tức giận đẩy cô: “Sao mày lại cặp bồ với người ta hả? Úc Ninh? Sao mày lại cặp bồ với người ta!”

Đường như kiệt sức, sau khi quở mắng một phen, bà ngã ngồi xuống đất, ôm mặt khóc to: “Úc Ninh, giờ nhà chúng ta còn mặt mũi nào? Tao còn mặt mũi nào? Mày nhìn cái nhà này xem, mày nhìn tao xem, mày nghĩ tuổi thơ của mày đi, nhà chúng ta bị kẻ thứ ba làm hại khổ như thế nào, sao mày lại còn muốn làm nhân tình, mày nói cho mẹ nghe, sao mày lại nghĩ quẩn như thế?”

Úc Ninh cũng khóc, cô không nhìn nổi dáng vẻ này của mẹ, cô quỳ xuống đất, quỳ trước mặt Úc Hồng: “Con không bỏ được anh ấy... Mẹ... Con không muốn, thực sự không muốn... con thực sự yêu anh ấy...”

Cô yêu sự tài hoa xuất sắc của anh, yêu tính tình thản nhiên dịu dàng của anh, yêu đôi mắt đa tình của anh, yêu cách anh bao dung hướng dẫn cho mình, yêu tình yêu của anh... Cô yêu sâu sắc tất cả những gì thuộc về anh, cô thực sự không bỏ được...

Úc Hồng nhìn cô con gái từ trước đến nay luôn lãnh đạm lý trí của mình, biết sức nặng của tình yêu cô nói, nhưng chính vì thế mà bà càng thêm đau đớn khổ sở, bất kể phải đau đớn bao nhiêu, bà cũng phải bắt con gái dừng cương trước bờ vực...

Hít sâu một hơi, Úc Hồng cố gắng lấy lại tâm trạng của mình: “Nếu tất cả tình yêu trên thế gian này có thể trọn vẹn, mọi người đều chiếm hữu được một người thì thế giới này sẽ loạn thành cái gì? Ai cũng có thể lấy danh nghĩa tình yêu để tổn thương người khác thì ích kỷ biết bao nhiêu, mày thật sự có thể tha thứ được sao? Mày nhìn mẹ một thân một mình nuôi mày khôn lớn, đau khổ biết nhường nào mà mày không hiểu được à? Con người trên thế gian này, tình yêu rất quan trọng nhưng ý thức trách nhiệm còn quan trọng hơn, nó có thể khiến mày không đến mức trở thành đao phủ, tùy tiện đi phá hỏng hạnh phúc và gia đình người khác!”

Úc Ninh ngồi dưới đất, ôm đầu gối khóc thành tiếng.

8

Lần thứ hai Úc Ninh và Phùng Lan – vợ của Trần Dực gặp nhau là ở quán cà phê.

Gần đây Trần Dực một tắc không rời trông coi phòng trọ của cô, dù cô nói phải ra ngoài làm việc, anh cũng lái xe tự mình đưa đón. Bởi vậy, Úc Ninh muốn tìm cơ hội tới chỗ hẹn với Phùng Lan không hề dễ dàng, cuối cùng vẫn phải nhờ lãnh đạo mời Trần Dực lên lớp, Úc Ninh mới có nửa ngày rảnh rỗi.

Lần gặp mặt này, Phùng Lan mang con trai tới.

Đứa trẻ tròn mắt nhìn cô, trong lòng Úc Ninh thê lương, bởi vì nhớ về bản thân lúc trước.

“Chị không nên đưa con tới.” Úc Ninh rũ mắt ngồi xuống, nhàn nhạt nói: “Làm như vậy sẽ để lại bóng ma cả đời bé, giống như tôi, không có khả năng yêu người khác, không tin tình yêu, không tin gia đình. Trước khi gặp anh ấy, tôi chưa hề nghĩ bản thân sẽ rơi vào biển tình, yêu đến mức hoàn toàn mất lý trí.” Giả vờ không hề gì nhìn ra ngoài cửa sổ, Úc Ninh cười tự giễu: “Đúng vậy, chị nghe ra rồi đấy, gia đình tôi cũng từng như thế... Gia đình của tôi, bởi vì bố tôi có tình nhân bên ngoài mà tan vỡ, khi bố muốn rời khỏi mẹ, mẹ bắt tôi quỳ dưới đất xin ông ấy nể tình tôi đừng đi, nhưng ông ấy thở dài một hơi, vẫn ra đi không ngoảnh đầu lại... Cảnh tượng ấy, cả đời tôi khó quên.”

Phùng Lan chẳng để ý đến cô, vội vàng hỏi: “Nếu đã vậy thì cô...”

Úc Ninh nâng mắt nhìn về phía Phùng Lan: “Đều do tình yêu cả...” Úc Ninh nhìn vẻ mỉa mai và chua ngoa trên mặt Phùng Lan, trước khi người sau bùng lên, cô đã mở miệng thấp giọng nói: “Thế nhưng nếu tất cả tình yêu trên thế gian đều có thể trọn vẹn, tất cả mọi người có thể liêu lĩnh chiếm hữu một người khác, thì thế giới này sẽ loạn thành cái gì... Những lời này của mẹ tôi năm đó không giữ được bố tôi lại nhưng ít ra có thể giữ tôi lại trước bố của cậu bé này.”

Úc Ninh hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào Phùng Lan, nói từng câu từng chữ: “Tôi sẽ rút lui... Tôi sẽ biến mất... Tôi sẽ rời khỏi anh ấy...”

Phùng Lan giật mình kinh ngạc, đầy bụng khóc lóc cùng uy hiếp chị đã chuẩn bị đều chưa nói ra chữ nào nhưng không ngờ Úc Ninh lại chủ động đề nghị...

Phùng Lan lấy lại tinh thần hết sức ngạc nhiên mừng rỡ: “Thật sao!?”

Qua hồi lâu, Úc Ninh mới gạt đầu, đứng dậy: “Chị cho tôi ba ngày, mượn có bảo anh ấy đến chỗ chị, ba ngày là đủ... Anh ấy còn là một người cha có trách nhiệm, cho nên... bảo bé con giả vờ bệnh hẳn là được chứ?”

Phùng Lan ngẩn người: “Vây lẽ như...”

Biết chị lo lắng, Úc Ninh cướp lời chị: “Tôi sẽ đuổi anh ấy ra khỏi cửa! Xin lỗi, tôi phải đi...” Vừa nói vừa cuống quýt đứng dậy đi nhanh ra ngoài, nước mắt của cô thực sự không kiềm chế được nữa rồi, lý trí như đao, cắt bỏ sạch những tùy hứng trong nhân tính, cắt cả vào thịt cô, sao lại đau đến thế chứ... đau đến thế...

Phía sau truyền đến tiếng uy hiếp của Phùng Lan: “Nếu cô không thực hiện lời hứa, cô nên biết...”

Úc Ninh dừng bước, quay đầu lại, bộ dạng nước mắt rơi đầy mặt trực tiếp ngăn lời Phùng Lan còn chưa nói hết. Cô cười thê lương, xoay người vội vã chạy trốn.

Trên đường về nhà, cô khóc suốt, cô nhớ lại rất rất nhiều chuyện họ đã trải qua.

Dáng vẻ nói nói cười cười nhẹ như mây gió lúc anh lên tiết, anh hạ bút thành văn với các loại điển tích điển cổ, anh dạy cô mọi mặt về nơi phát ra cảm hứng, anh muốn có đôi mắt giỏi phát hiện ra cái đẹp, anh thông dong, anh tự tin, sự chuyên chú của anh khi thiết kế, lúc gặp khó khăn thì nhũm mày chân trần đi tới đi lui trông phòng, sau khi thức trắng đêm anh sẽ mọc râu, dụi mắt tựa vào vai vô kê mệt, lúc anh hướng dẫn bản vẽ cho cô sẽ dùng bút điểm lên chóp mũi cô kêu đồ ngốc, anh dùng tay vuốt ve tóc cô, anh nói anh yêu cô, muốn cùng cô thiên trường địa cửu, anh dùng giọng nói khàn khàn gọi cô “Ninh à...” hết lần này đến lần khác.

“Ninh à...”

“Ninh à...”

Trên đời này sẽ không còn người gọi cô thân mật như thế nữa...

Sẽ không còn nữa.

5. Chương 5

Editor: Tiểu Khánh

Beta: Bò, Nguyệt Vi Yên

9.

Lúc về đến nhà, Trần Dực đang nấu cơm trong phòng bếp, nghe tiếng cô mở cửa liền cười đi ra nói với cô đang chuẩn bị bữa tối.

Nhưng thấy mặt cô, nụ cười của Trần Dực liền ngừng lại, vội vã tới ôm cô: “Sao em lại khóc thành thế này?”

Úc Ninh đẩy anh ra, hạ tầm mắt im lặng không nói.

Trần Dực nhú mày, trầm tư một lát, trên gương mặt tuấn tú hiện ra vẻ giận dữ: “Cô ta lại tới tìm em à? Ninh, mấy hôm nay mặc dù tôi không đi tìm cô ta, nhưng đã thuyết phục mấy người bạn thân khuyên cô ta đồng ý ly hôn, nếu cô ta không đồng ý tôi sẽ đến tòa khởi tố, tất cả tài sản của tôi đều cho cô ta, cô ta không có lý do gì không đồng ý.”

Úc Ninh ngược mắt giễu cợt nhìn anh: “Cho cô ta? Vậy tôi thì sao?”

Trần Dực kinh ngạc: “Ninh, em không để ý mấy thứ đó...”

“Tôi không để ý? Vậy thì thầy nhìn nhầm người rồi đấy thầy Trần. Thầy nghĩ vì sao tôi theo thầy, bởi vì tôi nghèo, tôi nhìn trúng danh lợi của thầy, coi trọng tài hoa của thầy, ở bên cạnh thầy, một đứa sinh viên nghèo non nớt như tôi có thể đỡ phải phần đầu bao nhiêu năm, thầy biết không?”

Trần Dực kéo cô: “Ninh, tôi không cho phép em nói chính mình như thế, em không phải người như thế... Em... Làm sao vậy? Em muốn buông tay?”

“Đúng vậy, tôi muốn buông tay, tôi không muốn tiếp tục thế này nữa, tôi không muốn ra ngoài bị người ta đâm cột sống chỉ là tiểu tam, tôi không muốn sau này công cái danh hiệu này cả đời!”

“Tôi sẽ kết hôn với em mà... Ninh, em biết tôi quý trọng em thế nào, tôi sẽ không để em phải chịu bất cứ oan ức nào. Sau này tôi sẽ mang đến tất cả những điều tốt đẹp nhất đến cho em...”

Úc Ninh cười nhạt: “Quý trọng? Anh quý trọng tôi? Trần Dực anh thật sự khiến người khác buồn nôn? Nếu thật sự quý trọng tôi, ngay lúc đầu mới gặp tôi, nói với tôi vừa gặp đã yêu, thì anh nên quay về ly hôn! Đàn ông các anh chính là như thế! Tật xấu thâm căn cố đế! Không chiếm được người kia thì không hạ được quyết tâm buông người hiện có!”

Cô nói trúng sai lầm thiếu đạo đức nhất mà Trần Dực phạm phải trong chuyện này, đây là điều duy nhất Úc Ninh oán trách anh, nếu không phải đi đến ngày hôm nay, cô sẽ tuyệt đối không vạch trần ra để tổn thương anh, tổn thương mình.

Trần Dực đau khổ nhắm mắt lại: “Là tôi sai rồi, Ninh... Tôi xin lỗi em... Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả? Anh dứt ngay cho tôi!” Úc Ninh không cho mình nghe lời giải thích của anh, nửa câu cũng không được, bằng không cô sẽ dung túng bản thân một lần nữa rơi vào vũng bùn. Cô dùng hết sức lực toàn thân, đẩy Trần Dực ra khỏi nhà, sau đó đóng chặt cửa, khóa trái lại.

Ngã ngời xuống đất, Úc Ninh không thể kiềm chế khóc nức nở thành tiếng, phía ngoài vang lên tiếp đập cửa, tiếng gọi cũng không thể át được tiếng khóc của cô.

Xé gan xé ruột, đau đớn đến tột cùng.

“Anh cút đi! Cút càng xa càng tốt! Anh cút đi! Không thì tôi sẽ tự sát!”

Những lời này hao hết sức lực cuối cùng của cô nhưng rốt cuộc cũng khiến tiếng đập cửa dừng lại.

“Ninh à... Em đừng làm chuyện điên rồ...” Trần Dực ở ngoài cửa, thấp giọng gọi cô: “Vậy tôi đi ra ngoài một lát trước, lát nữa quay lại xem em, em bình tĩnh một chút, được không?”

Giọng anh rất khàn, sự khẩn cầu bên trong cũng vô cùng hèn mọn.

Sau khi anh đi, Úc Ninh thút thít nhắn tin cho Phùng Lan: “Được rồi.”

Qua một hồi, điện thoại không ngừng vang lên, đều là anh.

Cô không nhận.

Cuối cùng nhận được tin nhắn của hắn, nói con bị bệnh, anh đi xem, sẽ quay lại nhanh thôi.

Úc Ninh khe khẽ cười, mặc cho nước mắt chảy qua khóe miệng nhếch lên khiến cười và khóc đều lộ vẻ bi thương hơn.

Cô nghĩ, mình thực sự vĩ đại, có lẽ được coi là làm việc có tâm nhất trong giới nhân tình.

Xóa sạch tất các cách thức liên lạc với Trần Dực, cho vào sổ đen. Cô bám cửa khó khăn đứng lên, bắt đầu thu dọn đồ đạc, cũng chẳng có thì có thể mang theo, vé máy bay đã mua khi trên đường trở về nhà ở Diên Khánh, visa đi Mỹ đã lấy được từ cách đây một tháng, vốn để dự hội nghị giao lưu nhân tài thiết kế kiến trúc quốc tế mới, liên quan đến hội nghị này, cô chưa từng nói với anh, việc này dường như sớm có dự liệu.

Đến Chicago, bận rộn tìm chỗ ở và liên hệ công việc, cô để mình bận rộn không nghĩ, không buồn không vui, bình thần khác thường, dù sao sau lần khóc trước, cô dường như đã mất đi khả năng khóc thầm.

À, còn một chuyện nữa, sau khi đi Mỹ không lâu, lúc báo bình an cho mẹ, mẹ do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn nói cho cô biết, nói Trần Dực đến nhà, quỳ rất lâu, vừa để sám hối nhận sai, vừa xin tin tức của cô, mãi đến khi bị choáng thì được Phùng Lan đưa đi.

“Oan nghiệt mà...” Úc Hồng thở dài.

Cúp điện thoại, Úc Ninh dường như ngồi yên lặng rất lâu.

Cuối cùng một giọt lệ rơi xuống gương mặt.

Vì niềm kiêu hãnh của anh đã mất sạch trên người cô.

Vì lời nói dối lớn nhất cuộc đời này của cô ở nơi anh.

Vì tình yêu họ vốn không nên bắt đầu.

10.

Mười lăm năm sau.

Mười lăm năm này, Úc Ninh không làm kiến trúc sư, cũng chưa từng thiết kế lại lần nào. Lúc đầu cô đi rửa bát nuôi sống chính mình, đến bây giờ, cô đã trở thành tác giả chuyên mục của nhật báo, có hai chuyên mục là nhật ký đồ ăn ngon và tình cảm, thu nhập tương đối ổn.

Cô không yêu đương, không kết hôn, cô nuôi một con chó, một con mèo, còn muốn đưa Úc Hồng đã cao tuổi đến Mỹ.

Sáng sớm nay, cô vừa chạy bộ sáng trở về, nhận được một cuộc điện thoại xa lạ.

Người trong điện thoại nói mình là Phùng Lan.

“Úc Ninh...” Giọng nói của Phùng Lan già hơn trước rất nhiều, mang theo tiếng khóc nức nở: “Anh ấy đi rồi... bệnh ung thư... trước khi đi cứ gọi mãi tên cô, tôi nghĩ cô hãy về đưa tiễn anh ấy...”

“Xin lỗi, chị gọi nhầm số rồi.” Nói qua quýt cho xong, Úc Ninh liền cúp điện thoại.

Cúi người bỏ thức ăn cho mèo vào đĩa, gọi mèo của mình đến, đuổi con chó lắc đầu vẫy đuôi cướp đồ ăn ra, Úc Ninh ngồi trước máy tính, bắt đầu viết chuyên đề báo chí ngày mai nhưng một giọt nước mắt bất ngờ lặng yên không tiếng động rơi xuống mặt bàn.

Phía trước giọt nước mắt là ảnh chụp chung duy nhất của họ trước ngôi miếu ở Thái Lan.

Cô mở trình soạn thảo tiếng Trung, viết một hàng chữ: “Yêu giống như trần ai lạc định [1], tình tựa như bí mật ẩn sâu, cuối cùng không còn ai quan tâm nữa.”

Chuyện cũ của chúng ta, những vướng mắc của chúng ta, bí mật giữa chúng ta, theo anh lẻ loi rời đi, mình em lẻ loi tồn tại trên thế gian, rốt cuộc cũng chôn sâu từ đây, không còn ai quan tâm nữa.

[1] Trần ai lạc định: bụi trần rơi xuống, ý chỉ mọi thứ đã kết thúc.

Tác giả còn nói thêm một ít, nhưng mình chỉ trích một câu: “Tôi sẽ không cho người thứ ba có kết quả tốt, bất kể người thứ ba tốt thế nào, vẫn cứ là người thứ ba.”

Editor có lời muốn nói: Đáng thương nhất là Phùng Lan. Khi đọc mọi người chỉ nghĩ về một mẹ vợ già béo đanh đá, nhưng biết đâu khi mới lấy Trần Dục, chị cũng là một người phụ nữ cho anh ta cảm hứng? Nên phụ nữ thiệt thòi lắm, đừng làm con giáp thứ mười ba, bởi con giáp thứ mười ba tốt thế nào cũng chỉ là kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác mà thôi.

Đề cử bài hát: “Trái tim em cũng biết đau” – ca sĩ Bảo Anh.

Beta cũng muốn nói: Văn phong của tác giả không được chắc, dù đọc một lần sẽ không nhận ra nhưng nếu để ý thì mọi thứ đều diễn ra rất nhanh và thiếu logic. Tiết tấu quá nhanh nên sẽ không kịp có cảm xúc đối với câu chuyện. Dù sao tác giả cũng đã cố gắng truyền tải ý nghĩ của bản thân.

Không phải người thứ ba luôn là người dụ dỗ, dẫu cho người thứ ba luôn là người sai. Chỉ tội đứa nhỏ, gia đình không hạnh phúc, về sau sẽ thiếu mất một người cha. Với người đàn bà Phùng Lan đó, ở một mình cũng sẽ tịch mịch.

Đề cử:

Đoạn tình cảm của Úc Ninh – Trần Dục: [s:// .youtube.com/watch?v=aCk05tu-GRw](https://www.youtube.com/watch?v=aCk05tu-GRw)

Cảm xúc của người bị phản bội: [s:// .youtube.com/watch?v=EGA9QtmuRSg](https://www.youtube.com/watch?v=EGA9QtmuRSg)

Khi Úc Ninh từ bỏ Trần Dục: [s:// .youtube.com/watch?v=cYeNMo66SWE](https://www.youtube.com/watch?v=cYeNMo66SWE)

Cuối cùng là bài ” If only – JJ Lin” không hiểu sao tớ thấy bài này hợp cực kì:

[s:// .youtube.com/watch?v=__yHtVAukO7A](https://www.youtube.com/watch?v=__yHtVAukO7A)

Vi Yên: Như đã nói ở văn án thì truyện này là quà sinh nhật của mình dành cho các độc giả của nhà. Vì mình vui thì cũng nên chia sẻ niềm vui này cho mọi người chứ nhỉ? Thật ra khi mới tìm thấy truyện này mình đã rất phấn khích vì nó lạ, nó không giống các truyện khác mình từng đọc. Nhưng vì bận edit truyện khác nên truyện này cứ nằm trong mục lưu trữ của mình rồi đúng lúc lại đến sinh nhật mình mà do bị thu máy không có nhiều thời gian beta nên truyện đã được lỗi ra. Không có thời gian beta khiến tiến độ truyện “Hoàng thượng” chậm lại đã khiến mình rất buồn, bứt rứt và cảm thấy có lỗi với mọi người rồi. Thực ra mình không hợp edit truyện hiện đại lắm nên nếu để ý thì mọi người có thể thấy từ lâu lắm rồi mình không hề edit một chương hiện đại nào cả. Vì vậy mình phải đi tìm đồng sự có thể giúp mình hoàn thành món quà sinh nhật này. Lúc đó mình khá lo lắng loại truyện hâm quá không ai nhận nhưng may mắn thay là có chị Tiểu Khánh nhận, chị edit rất hay nên mình chẳng tốn quá nhiều thời gian để giúp chương truyện thêm hoàn thiện hơn.

Lời cuối cùng mình xin cảm ơn các bạn rất nhiều vì đã luôn đồng hành cùng mình trong thời gian vừa qua

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-bi-chon-sau>